

τε σῶμα καὶ τὸν νοῦν καὶ ἔρριφθῃ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς συγχευμένης καὶ ἀγρίας γῆς ὀρφανὸς, ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῆς παραγαγούσης τοῦτον ἀγνώστου δυσνάμειας, δὲν εἶδε ποσῶς παρ' αὐτῷ ὄντα καταθάντα ἐξ οὐρανῶν, ἵνα εἰδοποιήσῃσι τοῦτον περὶ τῶν ἀναγκῶν του, ἃς ὀφείλει εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἵνα τὸν διδάξῃσι περὶ τῶν καθηκόντων του, ἅτινα γεννῶνται ἐξαιρέτως ἐκ τῶν ἀναγκῶν του. Ὅμοιος πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, ἄνευ πείρας τοῦ παρελθόντος, ἄνευ προνοίας τοῦ μέλλοντος, περιεπλανήθη εἰς τοὺς κόλπους τῶν θαλάσσης, ὁδηγούμενος μόνον καὶ κυβερνώμενος ὑπὸ τῆς ῥοπῆς τῆς φύσεώς του· ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης ὠδηγήθη εἰς τρόφιμα καὶ προϋνόησε περὶ τῆς τροφῆς του· ὑπὸ τῆς ἀκραιάς τοῦ ἀέρος ἐπεθύμησε νὰ καλύψῃ τὸ σῶμά του, καὶ ἀπειργάσαστο ἐνδύματα· ὑπὸ τῆς ὁρμῆς πρὸς ἡδονὴν ἰσχυρὰν προσήγγισεν ὃν ὅμοιον αὐτοῦ, καὶ διηρώτισε τὸ εἶδός του. . . .

Οὕτως αἱ ἐντυπώσεις ἃς ἐδέχθη ἐξ ἐκάστου ἀντικειμένου ἐξεγείρσαι τὰς δυνάμεις του, ἀνέπτυσαν βαθμυδὸν τὴν διανοίαν του, καὶ ἤρξαντο νὰ διδάσκουν τὴν θαθεῖαν αὐτοῦ ἀμάθειαν· αἱ χρεῖαι του διήγειρον τὴν φιλεργίαν του, οἱ κίνδυνοί του ἐμόρφωσαν τὸ θάρρος του, ἔμαθε νὰ διακρίνῃ τὰ ὠφελίμα τῶν ἐπιβλαβῶν, νὰ ἀνθίσταται εἰς τὰ στοιχεῖα, νὰ ὑπερασπίζῃ τὴν ζωὴν του, καὶ ἀνεκούφισεν οὕτω τὴν ἀθλιότητά του.

Ἡ φιλαυτία ἡ πρὸς τὰς ἀλληλόδυνας ἀποστροφή, ἡ ἐπιθυμία τῆς εὐεξίας ὑπῆρξεν οὕτω τὰ μόνα καὶ ἰσχυρὰ ἐλατήρια, τὰ ἐξαγαγόντα τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἀγρίας καὶ θαρσάρου καταστάσεως εἰς ἣν ἡ φύσις τὸν ἔθεσε, καὶ ἐὰν ᾔθῃ ὁ θῖος αὐτοῦ διαποικίλλεται ὑπὸ ἀπολαύσεων, ἐὰν δύναιται νὰ ἀριθμήσῃ ἐκάστην τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ διὰ τινος ἀναπαύσεως, ἔχει δικαίωμα νὰ καυχῇθῃ καὶ νὰ εἴπῃ· «Ἐγὼ παρήγαγον τὰ ἀγαθὰ ἅπερ μὲ περιστοιχοῦσιν· ἐγὼ εἰμι ὁ δημιουργὸς τῆς εὐτυχίας μου· οἴκησις ἀσφαλῆς, ἐνδύματα πρόσφορα, τροφαὶ ἄφθονοι καὶ ὑγιειναι, πεδιάδες χαρίεσαι, λόφοι εὐκαρποὶ, κράτη πεπολισμένα, πάντα ταῦτα εἶναι ἔργα μου, ἄνευ ἐμοῦ ἡ εἰς τὴν ἀταξίαν παραδεδομένη αὕτη γῆ, δὲν ἤθελεν εἶναι εἰμὴ ἔλος ἀκάθαρτον, δάσος ἄγριον, ἔρημος εἰδεχθῆς. » Ναι, ἄνθρωπε δημιουργικέ, δέχθητι τὸν σεβασμὸν μου! ὑπελόγισας τὴν ἑκτασιν τῶν οὐρανῶν· κατεμέτρησας τὸν ὄγκον τῶν ἀστέρων, ἐνόησας τὴν ἀστραπὴν εἰς τὰ νέφη, κατεδάμασας τὴν θάλασσαν καὶ τὰς τρικυμίας, καὶ καθυπέταξας ὅλα τὰ στοιχεῖα· ᾗ! πῶς τσαυταὶ ὑψηλαὶ ὁρμαὶ ἀνέμιχθησαν μετὰ τσαυτῆς πλάνης;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Σ. Α. Ζ.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

(Συνέχεια, ὅρα Φυλλ. 65.)

Κεφάλαιον I'.

Φθάσας ὁ Οὐῖλδερ εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον τῆς Ἀγκύρας, εὗρεν αὐτὸ εἰς ἀσυνήθη κίνησιν διατελοῦν καὶ ἔμπλεον θορύβου καὶ παραχῆς. Ἄπαν τὸ προσωπικὸν τῆς γειτονίας, γυναῖκες τὸ πλεῖστον μέρος, εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν συνελθόν, ἐπλήρου τὸν περίβολον καὶ τὴν εἰσοδὸν τοῦ οἶνοπωλείου μετ' ἄκρας τῆς προσοχῆς ἀκροώμενον κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ῥήτορά τινα, μετὰ τσαυτῆς θερμότητος καὶ διὰ τοσοῦτον εὐήχου καὶ ὀξύτατης φωνῆς δημιουργοῦντα, ὥστε οὐδεμία οὐδὲ τοὺς ἀπωτάτω αὐτοῦ ἰσταμένους διέφευγε λέξις.

Ὁ ῥήτωρ οὗτος ἦν ἡ θαυραλγὴς ἡ θαυραλγὴς Ἀνδρομάχη, ἡ νόμιμος σύζυγος καὶ συμβία τοῦ ἀπίστου καὶ ῥιψάσπιδος ἑκτορος.

Τὴν πυκνὴν ταύτην συνάθροισιν ἰδὼν ὁ Οὐῖλδερ, ἀγνοῶν μὲν τὴν αἰτίαν αὐτῆς, ἀνήσυχον δ' ἔχων ἕνεκα τῆς ἀνελικρινοῦς του διαγωγῆς τὴν συνείδησιν, ἐδίστασε νὰ προχωρήσῃ. Ἰδὼν ὅμως τὸν γέροντα ἐντολοδόχον του παραγκωνίσαντα τὸ πλῆθος καὶ εἰσελθόντα εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον ἀφῶως ἀνέλαβε καὶ αὐτὸς θάρρος καὶ ὠφελήθη ἐκ τοῦ παραδείγματος. Οὐχ ἤττον ὅμως ἐφρόντισε νὰ διαφυλάξῃ τὴν μετὰ τῆς θύρας συγκατοικίαν του ἐλευθέραν, ὥστε, ἀνάγκης ἐπελθούσης, νὰ δυνηθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ εὐκόλως καὶ μὴ εὐρεθῇ πολιορκημένος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ τοιαῦτα μὲν σχέδια ἐπενόει καὶ ἐπραγματοποιεῖ ὁ Οὐῖλδερ ὁ στρατηγηματικὸς.

Ἡ δὲ περίλυπος Ἀνδρομάχη ἐπὶ ἐδράνου ἀναβέβηκεν ὅπως ἅπαντας ἐπισκοπῇ καὶ παρ' ἀπάντων γίνηται ἀκουστή καὶ περίβλεπτος· συνεχίνει καὶ συνέντριβε δημιουργοῦσα καὶ τῶν σκληροτέρων αὐτῶν τὰς καρδίας.

— Μάρτυρας σὰς ἐπικαλοῦμαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, γείτονες καὶ γειτόνισσαι, ἔλεγεν ἡ ἀναξιοπαθοῦσα σύζυγος, ἐὰν γυνὴ ἔδειξέ ποτε μεγαλύτεραν ἀρροσίωσιν εἰς τὸν σύζυγόν της ἀπὸ ἐμὲ τὴν ὁποίαν παρήτησε μὲ ἑπτὰ μικρὰ παιδία εἰς τὸν λαμόν.

— Ἄλλ' ἃς μὴ βιαζώμεθα εἰς τὰς ἀποφάσεις μας, εἶπε παρεμβαίνων ὁ τίμιος Ἰωῆ Ἰωράμ, ἃς βεβαιωθῶμεν πρῶτον θετικῶς, ἂν τῷ ὄντι ὁ γείτων Ὁμέσης σὲ πκρήτησεν εἰς τοὺς πέντε δρόμους καὶ ἔφυγε καὶ ἔπειτα τὸν κατηγοροῦμεν καὶ τὸν κατακρίνομεν. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι χθὲς ἦτον ἡμέρα χαρμόσυνος, ὥστε καὶ ὁ τίμιος σύζυγός σου ἴσως ἐπὶ καμμίαν περισσώτερον ὡς εἰς πολλοὺς συνέβη, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ κοιμηθῇ ἐπιτοπίως περισσώτερον τοῦ συνήθους. Τόσον δὲ εἶμαι περὶ τούτου πεπεισμένος, ὥστε, καθόσον μάλιστα ξεπετᾷ ὀλίγον καὶ τὸ δεξιὸν μου μάτι,

νομίζω ὅτι βλέπω τὸν τίμιον Ἑκτορα τρέχοντα ἐπάνω σου μὲ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας διὰ νὰ σοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν διὰ τὸ πταίσμά του καὶ ἔτοιμον νὰ ἀναλάβῃ τὴν βελόνην καὶ τὴν φαλίδαν του ὡς καὶ πρότερον καὶ ὡς νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε ἑκτακτον.

Τὰς λογικὰς ταύτας τοῦ οἰνοπώλου κρίσεις ἐπευφήμησε τὸ ἀκροατήριον δι' ἀπλείτου γέλωτος συνταράξαντος τὸ οἰνοπωλεῖον. Ἀλλ' ἡ φαιδρότης αὕτη καὶ ἡ εὐθυμία οὐδεμίαν φεῖ! εὖρον ἤλῳ εἰς τὸ κατηφές πρόσωπον τῆς Ἀνδρομάχης, ἥτις ἐφάνισεν κληρὸν λαβοῦσα εἰς τὸ ἐξῆς τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀνίαν.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ τάλαιν, γνωρίζω τὸν Ἑκτορα· δὲν ἦτον αὐτός· ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀποφασίζουν νὰ πῶσι νομίμως εἰς δόξαν τοῦ βασιλέως τὸς ὡςτε νὰ καταντήσῃ νὰ ξενοκοιμηθῶσιν. Ἐκείνος ἦτον ἄνθρωπος ὅλος διόλου ἀφωσιωμένος· εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο καὶ μόνον τὸν λυποῦμαι. Διότι εἶναι σκληρὸν πρᾶγμα εἰς μίαν δυστυχῆ γυναῖκα, ἀροῦ ἐτυνεύθῃς νὰ ζῇ μὲ ἄνεσιν, νὰ καταντήτῃ ἔπειτα νὰ μείνῃ χωρὶς καμμίαν βοήθειαν καὶ κανέν ὑποστήριγμα. Ἀλλὰ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅτι ὁ ἐλδικηθῶ ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη δικαιοσύνη εἰς Ῥόδε· Ἰσλάνδιαν καὶ εἰς τὰς Ἀποικίας.

Ἐνῷ δ' ἔλεγε ταῦτα παρατηρήσασα τὸν μέχρις αὐτῆς φθάσαντα διὰ πολλοῦ κόπου γέροντα ναύτην ἐστράφη ἀμέσως πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε.

— Βλέπω, φίλε μου, ὅτι εἶσαι ξένος καὶ ὑποθέτω ὅτι πρὸ ὀλίγου θὰ ἐρθῇς ἐδῶ. Μήπως λοιπὸν ἀπῆλθες εἰς τὸν δρόμον σου κανένα ἀλήτην ὁ ὁποῖος ἐδραπέτευσεν ἀπὸ ἐδῶ;

— Πῆγαινε στὸ καλὸ, χριστιανή μου, ἀπεκρίθη ὁ ἀπόμαχος ναύτης· ἐγὼ μόλις καὶ μὲ πολλὸν κόπον κατορθῶν νὰ σύρωμαι ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν καὶ σὺ θέλεις νὰ κρατῶ ἐιςθλὴν νὰ σημειῶνω καὶ ὅσους ἀπαντῶ... Ἀλλὰ στάσου... ἐνθυμοῦμαι πραγματικῶς ὅτι σήμερον τὸ πρωὶ εἶδα ἓνα ἄνθρωπον κρυμμένον εἰς τοὺς θάμνους οἱ ὅποιοι εἶναι μεταξὺ τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ τῆς γερύρας ὅπου ἐνώνει τὴν νῆσον μὲ τὴν μεγάλην στερεάν.

— Καὶ τί εἶδος ἄνθρωπος ἦτον αὐτός τὸν ὁποῖον εἶδες, ἠρώτησαν ὁμοφώνως· πέντε ἢ ἑξὶ ἐκ τῶν παρόντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ τῆς τὰ πλεῖστα ἐνδιαφερομένης Ἀνδρομάχης ὑπερεῖχε κατὰ τε τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν εὐλιγυστίαν.

— Τί εἶδος ἄνθρωπος; ἐπανέλαθεν ὁ ἀπόμαχος· ἀλλ' ἦτον ὡς ὅλοι οἱ χριστιανοί· μόνον ἐπαρκυλοῦσεν ἀληθινὰ ὀλίγον ὅταν ἐπεριπάτει, δηλαδὴ ἦτον χωλός.

— Ἦτον ὁ ἴδιος, ἦτον ὁ ἴδιος, ἐπανέλαβε πανταχόθεν τὸ πλῆθος. Καὶ πάραυτα πολλοὶ τῶν παρόντων, δανεισताί τοῦ λειποτάκτου διὰ ποσὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀξία λόγου, ἔτρεξαν εἰς ἀναζήτησίν του πρὸς τὸ ὑποδιχθὲν μέρος, φιλιτιμούμενοι ἥτις τοῦ ἄλλου νὰ φθάτῃ πρότερος, τὴν θριαμβευτικὴν δὲ ταύτην πορείαν ἐκλείεν ἡ Ἀνδρομάχη, τῆς ἀρκεσθεῖσα εἰς ὅσα ἤκουσε, οὐδεμίαν ἄλλην

ἐζήτησε πληροφορίαν παρὰ τοῦ γέροντος. Οὗτος δὲ ἰδὼν αὐτὴν ἀπομακρυνθεῖσαν ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀτεινῶν τὸ βλέμμα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀξιότημου οἰνοπώλου.

— Ἐντροπή εἶναι, εἶπε, φίλε μου, ἐξ αἰτίας μιᾶς τοιαύτης παληογοναϊκῆς νὰ συναθροισθῇ τόσον πλῆθος εἰς τὴν θύραν οἰνοπωλείου νομίμου. Ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι εἶχαμεν ἐδῶ τοῦ κουτρούλη τὸν γάμον ὥστε ὑποθέτω ὅτι ἔκαμα καλὰ νὰ στείλω τὴν κυρίαν νὰ κυνηγᾷ τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Ἰωρᾶμ παρετήρησεν ἀτεινῶς τὸν γέροντα ναύτην, ὥσπερ μαγευθεὶς ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς γοητείας. Καὶ ἐπὶ μίαν μὲν στιγμὴν τὸν ἠτένησεν ἀκίνητος, χαίνων, ἔπειτα δὲ ὀρμήθει εἰς γέλωτα μέγαν ὥσπερ ἐνόησεν ἐπιτηδεῖν τινὰ πονηρίαν, ἐρώνησε.

— Καλῶς ὦρισες, κύρ Ῥοβέρτε, καλῶς ἐκόπιασες! Καὶ ἀπὸ ποῖον εὐτυχισμένον σύννεφον ἔπισες; Ποῖος ἄνεμος σὲ ἔφερεν εἰς τὰ δικάμας μέρη;

— Φίλε Ἰωρᾶμ, ἀπεκρίθη ὁ ἀπόμαχος, κάμνεις τόσας πολλὰς ἐρωτήσεις ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ σταθῇ τις εἰς τοιοῦτον ἀνοικτὸν μέρος· διὰ νὰ ἀποκριθῇ εἰς ὅλας. Ἄς ἔμβωμεν μέσα καὶ ἀφοῦ μὲ κεράτης ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χωνευτικὸν τὸ ὁποῖον ἤξευρες, καὶ μοῦ φέρῃς ἓν κομματιὸν βοδινόν, ὅχι μόνον θὰ σοῦ ἀποκριθῶ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἀκόμη θὰ σοῦ εἶπω πολλὰ καὶ ἀπὸ λόγου μου. Μὴ διστάχῃς δὲ νὰ φέρῃς ὅ,τι σοῦ εἶσα, διότι, χάρις εἰς ἐκείνον τὸν νέον τὸν ὁποῖον βλέπεις ἐκεῖ κάτω, ἔχω νὰ πληρώσω πλουσιοπάροχα, διότι μοῦ ἔδωκε μίαν λύραν χρυσῆν.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀνταμείψῃ! εἶπεν ὁ Ἰωρᾶμ ἀνοίξας τὴν θύραν ἰδιαιτέρου δωματίου. Ἐμβα, ἀγαπητέ μου φίλε Ῥοβέρτε, ἔχω ῥοσπιτὸν ἄξιον διὰ τὸν στόμαχον ναυάρχου. Ὑπάγω νὰ σὲ στείλω.

Καὶ ὀδηγῆτας τὸν ἀπόμαχον εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὅπου εἶδε τὸν Οὐίλδερ φθάντα.

— Λοιπὸν, κύριε, ἠρώτησεν ἀναγνωρίζας τὸν ξένον τὸν προῖόν. ἐπέτυχες κανέν πλοῖον; Κατὰ δυστυχίαν εἰς τοὺς χρόνους τούτους οἱ ἐργάται εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν.

— Ἰτω· ὁ λόγος σου δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀληθής. Ἀλλὰ, περιφερόμενος εἰς τὸ παρχάλιον ἀπήντησα ἓνα γέροντα ναυτικόν, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν ὅτι διεύθυνετο διὰ ἐδῶ. Ἦλθεν ἀκόμη;

— Σιωπῇ! ὑπέλαθεν ὁ οἰνοπώλης· νεύσας ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸν νέον. Εἶναι καλῆτερον νὰ γευματῆς εἰς ἄλλο δωματίον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν διὰ φωνῆς γελοῖως μυστηριώδους, ὁ Ἰωῆ Ἰωρᾶμ ἔφερε τὸν Οὐίλδερ σιωπηλῶς διὰ κλίμακος κρυφίας καὶ ἐκρυσεν ἐλαφρῶς εἰς μικρὰν θύραν.

— Ὅριστε, ἀπεκρίθη φωνὴ ἔντονος καὶ αὐστηρά, ἦν ὁ Οὐίλδερ ἀκούσας ἐθορυβήθη τὴν φωνὴν ταύτην καὶ πρὸς ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε.

Εἰσελθὼν ὅμως εἰς τὸ στενόχωρον δωματίον δὲν εὗρεν ἄλλον εἰμὴ τὸν γέροντα Ῥοβέρτον μετὰ μα-

θηματικῆς καρτερίας ἐγκύπτοντα εἰς τὸ θόειον τε-
μάχιόν του. Ὁ ξενόδοχος ἀπεσύρθη τότε, ὁ δὲ ἄ-
ξιος πρίκτωρ τοῦ Οὐΐλδερ προσκαλεῖται· αὐτὸν δια-
νύματος νὰ καθήσῃ, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὴν σο-
βαρὰν ἐργασίαν του.

— Αὐτὸς ὁ ξενόδοχος φαίνεται ὅτι τὰ ἔχει καλὰ
μὲ τὸν κισποπώλην του, εἶπεν ὁ γέρον καταπιὼν
ποτήριον ζύθου. Πρώτην φοράν τρώγω κρέας τόσον
νόστιμον καὶ εὐώδες. Ἀγαπᾶτε νὰ τὸν φωνάξω νὰ
φέρῃ καὶ διὰ τὴν ἐντιμότητά σας, κύριε, ἄλλο τε-
μάχιον. . . Ἀληθινὰ πῶς πρέπει νὰ σὰς ὀνομάζω ;

— Ἐρρίκον, οὕτως ὀνομάζομαι.

— Πολὺ καλὰ· λοιπὸν, κύριε Ἐρρίκε, ἀγαπᾶτε
νὰ συγγευθῶμεν ;

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Οὐΐλδερ, ἐγὼ δὲν
ἤλλα ἐδῶ παρὰ διὰ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τῆς ὑ-
ποθέσεως τὴν ὁποίαν ἤξεύρις. Δὲν ἐλησμόνησες, ἐλ-
πίζω, τὴν προκαταβολὴν τὴν ὁποῖαν ἔλαβες.

— Ἐγὼ ! ἀνέκραξεν ὁ ἀπόμαχος ἐν ἀγανακτῆ-
σει, ἐγὼ, κύριε Ἐρρίκε, ὅταν σὰς δώσω τὸν λόγον
μου ὅτι θὰ κάμω τίποτε πρέπει νὰ τὸ θεωρῇτε καὶ
τελειωμένον· δὲν μὲ γνωρίζετε ἐμεῖ, ἐγὼ φθάνει νὰ
μὴ γραφθῶ, εἰδὲ, ἀφοῦ πλέον ἐγράφθηκα εἰς τὸ
ναυτολόγιον, ποτὲ δὲν λειποτακτῶ.

— Καὶ κάμνεις πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Οὐΐλδερ,
ἀλλὰ πρὶν σοῦ φανερώσω τὰ σχέδιά μου περιμένε
μὴν στιγμήν νὰ παρατηρήσω εἰς τὸ γειτονικὸν δω-
μάτιον. Διότι ἐπιθυμῶ νὰ εἵμεθα οἱ δύο μόνοι.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Δὲν θὰ εὐρετε ὅμως ἐκεῖ πα-
ρὰ τὰ ἐνδύματα τῆς νύμφης τοῦ ξενόδοχου· καὶ ἐὰν
δὲν μὲ πιστεύετε, ἡμπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε τὴν θύ-
ραν, ἡ ὁποία, πιστεύω, δὲν θὰ εἶναι τόσον ἐπιμελῶς
κλεισμένη.

Ἄλλ' ὁ Οὐΐλδερ δὲν περιέμενε τὴν ἄδειαν τοῦ
γέροντος· εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, μὴ εὐρὼν δὲ
πραγματικῶς ἄλλο εἰμὴ τὴν οἰκοσκευὴν, ἐξῆλθεν
ἄμήχανος καὶ ἀπορῶν.

— Ὅταν ἐφθασα ἦσαν μόνος ἐδῶ ; ἠρώτησε
σκεφθεὶς ἐπὶ τι.

— Μενώτατος, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης διατρανῶς·
πῶς· Ἐὰν νομίζετε τὸ ἐναντίον, κάμετε ἐδῶ γε-
νικὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἐκεῖνος τὸν ὅποιον εὐρῇτε σὰς
ὑπόσχομαι νὰ δοκιμάσῃ τὸ θάρος τῆς χειρὸς μου.

— Ἄς εἶναι· ἀποκρίσθαι μου μόνον εἰς αὐτὴν τὴν
ἐρώτησιν—Ὅταν ἔκρουσα, ποῖος μοῦ εἶπεν, ὀρίστε ;

— Ἄ ! εἶπεν ὁ γέρον ὅστις μέχρ' ἐκεῖνος ἦν
σκεπτικός· Ἄ ! εἶπεν ἐγερθεῖ ; καὶ γελῶν ἐκθύμως·
τώρα μόνον ἐνόησα τὴν αἰτίαν τῆς ἀνησυχίας σας·
ἀλλὰ ἀνθρώπος ὅστις ἔχει ὀλόκληρον τεμάχιον
βοείου κρέατος· εἰς τὸ στόμα του, δὲν ἔχει, νομίζω,
καὶ τὴν γλώσσαν ἐντελῶς ἐλευθέραν.

— Ἐδική σου λοιπὸν ἦτον ἡ φωνὴ ἐκείνη ;

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ δοκιμῶ, ἀπεκρίθη ὁ
Ροβέρτος ἀναλαβὼν τὴν προτέραν θέσιν καὶ ἡσυχίαν
του καὶ δηλὸς ὅτι εἶχεν διεξαγάγει τὴν συζήτησιν
αὐτὴν κατὰ τὴν πλήρη εὐχαριστήσιν του. Τώρα
λοιπὸν, φίλε κύριε Ἐρρίκε, δισταῖτε ἀκόμη νὰ

μοῦ ἀνοίξετε τὴν καρδίαν σας ; Εἶμαι ἑτοιμος νὰ
σὰς ἀκούσω.

Ὁ Οὐΐλδερ δὲν ἐφάνη μὲν ἐντελῶς εὐχαριστηθεὶς
ἐκ τῆς διεξηγήσεως ἐκείνης τοῦ γέροντος, ἔλαβε μό-
λον τοῦτο ἔδραν καὶ ἐλθὼν ἐκάθησε πλησίον τοῦ
πράκτορός του.

— Εἶδες, συναδελφε, εἶπεν, ὅτι ἐμπόδιζα τὴν
μὴς Γερτ. οὐδὲν νὰ ἐπιβεβαιωθῇ εἰς τὴν *Βασιλικὴν*
Καρολίνα. Εἶναι ἀδιάφορον καὶ ἀνωφελὲς εἰς τὴν
ὑπόθεσίν μας νὰ σοὶ εἰπῶ τὴν αἰτίαν.

— Ὡ δά ! καὶ περιττὸν μάλιστα, διότι δὲν χρειά-
ζεται πολὺς κόπος διὰ νὰ τὴν ἐνοήσω. Ἄν καὶ ἐ-
γήρασα εἰς τὴν θάλασσαν ἐννοῶ ὅμως καὶ ἐγὼ ὀλί-
γον τὸν κόσμον, καὶ διὰ νὰ φθάσω εἰς αὐτὴν τὴν
ἡλικίαν ἐπέρασα τὴν ἐδικὴν σου.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἡ αἰτία αὕτη δὲν εἶναι
μυστήριον διὰ σέ ;

— Ὅσον καὶ ἂν ἀδυνάτησεν ἡ ὁρσὶς μου δὲν
μὲ χεῖνίζονται ὅμως καὶ ὁμματουῦχλια διὰ νὰ ἰδῶ
ὅτι θέλετε νὰ συνδέσετε γνωριμίαν μὲ τὴν νέαν
αὐτήν.

— Ἀπατᾶσαι, κύριε, μοῦ εἶναι ξένη ὅλως διόλου
καὶ ἀδιάφορος καὶ πρῶτον χθὲς τὴν ἀπάντησα.

— Τότε ἴσως ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονεθῇτε
κατὰ τῶν ιδιοκτητῶν τῆς *Καρολίνης* καὶ νὰ ξεκα-
θαρίσετε μὲ αὐτοὺς, ἂν ἔχετε κανένα λογαριασμόν.

— Διόλου, διόλου, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Οὐΐλδερ.
Ἄν καὶ αἱ ἐδικαί μου ἰδέαι ἦσαν ὡς τὰς ἐδικὰς σου
ἤθελον καταρῦγει εἰς τὸ τοιοῦτον μέσον. Ἄλλ'
ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ τοιούτου τινός. Οἱ ἄνθρω-
ποι αὐτοὶ μοῦ εἶναι ὅλως διόλου ἄγνωστοι.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀνήκετε εἰς τὸ πλήρωμα
τοῦ πλοίου ἐκεῖνου τὸ ὅποιον εἶναι προσωρμισμένον
εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος. Ἄν δὲν μισεῖτε τοὺς
ἐχθρούς σας, ἀγαπᾶτε ὅμως τοὺς φίλους σας, καὶ
θέλετε, φαίνεται, νὰ πάρετε τὰς γυναῖκας αὐτὰς εἰς
τὸ σωματεμπορικόν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ !

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ ; Βλέπω, φίλε κύριε
Ἐρρίκε, ὅτι οὔτε ἅγιος δὲν σὰς βάλλει πλώρην ὡς
πρὸς τὴν εὐτυνηδησίαν. Ἐῶς τώρα ἤμουν μόνον
ἐναντίας γνώμης μὲ σὰς ὡς πρὸς τὴν *Βασιλικὴν*
Καρολίνα, ἀλλὰ τώρα οὔτε σὰς ἐννοῶ πλέον ἀφοῦ
κατήντησε νὰ λάβετε ὑποψίας καὶ ὡς πρὸς τὸ σω-
ματεμπορικόν. Καὶ τί ἐλάττωμα, ἔγω καὶ παρρη-
κρὸν, ἔχει ἐνεῖνο τὸ πλοῖον ; εἶναι στερεόν, ἔχει εἰς
πάντα ἀναλογίαν ἀξιοθαύμαστον, εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ
πλοῖον εἰς τὸ ὅποιον καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος εἰμπορεῖ
νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν ἐκυτόν του καὶ νὰ εἶναι τόσον ἀ-
σφαλὴς ὅσον εἰς τὸ παλάτιόν του.

— Μήπως ἐγὼ σοῦ εἶπα τὸ ἐναντίον ; Πρῶτος
ἐγὼ ἀναγνωρίζω τὰ προτερήματα τοῦ πλοίου, ἔγω
ὅμως πρὸς αὐτὸ ἀντιπαθείαν τινα, χωρὶς οὔτε ἐγὼ
ὁ ἴδιος νὰ γνωρίζω, πόθεν καὶ διατί ;

— Ἀξίολογα ! βλέπω ὅτι τώρα εὐρέθημεν σύμ-
φωνοι εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Ὅταν ἐφθάσαμεν ἔως
ἐδῶ θὰ σὰς ἀποκαλύψω καὶ ἐγὼ τὰς σκέψεις τὰς
ὁποίας ἔκαμα περὶ τοῦ πλοίου τοῦτου. Διότι πρέ-

πει νὰ ἡξεύρετε ὅτι ἐγὼ ἄσπρισα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εὐκόλως δὲν ἀπακτῶμαι. Πλοῖον τὸ ὅποιον ἀγκυροβολεῖ ἐκτὸς βολῆς τοῦ φρουρίου χωρὶς ἀνάγκην δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἦναι τίμιον ἐμπορικόν.

— Ἄ! καὶ πόθεν συνέλαβες τοιαύτας ὑποψίας; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι εἶναι λαθρεμπορικόν;

— Δὲν φαίνεται οὔτε τοιοῦτον. Βλέπω ὅτι ἔχει κανόνια περισσότερα ἀπ' ὅσα συνήθως ἔχουν τὰ τοιαῦτα πλοῖα.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε· διότι οἱ ἰδιοκτῆται ἠθέλησαν θεβαίως νὰ μὴ τὸ ἀρῇσιν νὰ πῆσιν εὐκόλως εἰς χεῖρας τῶν Γάλλων.

— Καλὰ, ἴσως ἔχω καὶ ἄδικον. Ἀλλὰ, ἂν δὲν μὲ ἠπάτησαν οἱ ἀδυνατισμένοι ἕνεκα τῆς ἡλικίας ὀρθαί μου, τὸ ὅλον τοῦ πλοίου αὐτοῦ μοῦ φαίνεται ἀμφίβολον. Πῶς τὸ βλέπετε καὶ σὺ, τίμιε Ἰωρᾶμ.

Ὁ Οὐλδερ ἐπιστράφη ἐν ἀνυπομονῇ καὶ εἶδε τὸν οἰνοπώλην, ὅστις εἶχεν εἰσελθεῖ ἀεροποδί. Τὴν εἴσοδον δὲ ταύτην τότε μόνον παρετήρησε, διότι οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ἀπομάχου κατεῖχον ἅπασαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν, ἡ ἀπορία ἄρα ἦν ἐδείξεν ἰδὼν τὸν καλὸν οἰνοπώλην οὐδὲν εἶχε τὸ προσποιητόν.

— Ἀποκρίτου λοιπὸν, ἐπανέλαθεν ὁ γέρον Ροβέρτος· τί γνώμην ἔχεις περὶ τοῦ σωματεμπόρου ἐκείνου ὅπου εἶναι προσωρμισμένος εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ὄρμον;

— Εἶσαι τρομερὸς εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου, ἀπεκρίθη ὁ οἰνοπώλης ῥίψας περὶ ἑαυτὸν βλοσυρὸν βλέμμα ὅπως καταμετρήσῃ τὸ ἀκρατήριόν του. Πολλὰ καὶ ἐκβάλλεις εἰς τὴν μέσσην τοιαύτας ἐρωτήσεις ὥστε κάμνεις τὸν ἄνθρωπον ἄφρονον καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σοῦ ἀποκριθῇ.

— Ἀλλόκοτον πράγμα, μὰ τὴν πίστιν μου, ὑπέλαθεν ὁ γέρον ἀπαθῶς, νὰ μείνῃ ἄφρων ὁ οἰνοπώλης τῆς Ἀγκύρας καὶ νὰ μὴν ἡξεύρῃ τί ν' ἀποκριθῇ. Μήπως σοῦ εἶπα αἰνίγματα νὰ μοῦ λύσῃς; ἢ φιλοσοφικὰ ζητήματα; ἐγὼ σὲ ἠρώτησα— Τὸ σωματεμπορικὸν ἐκεῖνο σοῦ ἐμπνέει καμμίαν δυσπιστίαν; τίποτε περισσότερον.

— Συλλογίζεσαι τώρα τί λέγεις κύρ Ροβέρτε; φαντάσου ὅτι, καὶ αὐτὸν τὸν μέγαν ναύαρχον ἂν ἐπρόκειτο νὰ κάμω ἀγοραστήν μου, πάλιν δὲν θὰ ἐδεχόμουν εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ συκοφαντῇται ἡ ὑπόληψις ἐναρέτων καὶ τιμίων σωματεμπόρων. Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ τοῦ νὰ ἀμαυρώσω ἐγὼ ποτὲ τὴν ὑπόληψιν τῶν τιμίων ἐκείνων ἀνθρώπων.

— Τίμιε Ἰωῆ, λοιπὸν τίποτε, τίποτε ὑποπτον δὲν βλέπετε εἰς τὸ σωματεμπορικόν; ἐπανέλαθεν ὁ ἀπόμαχος.

— Λοιπὸν ἀρῶ τόσον πολὺ μὲ βιάζεις καὶ μάστιχα ἀφοῦ εἶσαι τακτικὸς καὶ καλὸς ἀγοραστής, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι, ἐὰν ἦναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ τι ἄτακτον, ἢ τί παράνομον, εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ πληρώματος...

— Φίλε Ἰωῆ, ἔλα λοιπὸν, δεῖξε περισσοτέραν εὐλικερίαν καὶ ἐλευθερίαν· τί διάβολο! δὲν ἔχεις ἐσὺ γνώμην; Πῶς σοῦ φαίνονται, τὰ βλέπετε ὅλα ἐν τάξει εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο;

— Ὅλα, μὰ τὴν ψυχὴν μου! ἀπήντησεν ὁ οἰνοπώλης φυσῶν ὡς κῆτος ἀναπνέων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

— Πάντοτε ὑπέθετα ὅτι ἔχεις καθαρώτερος τοὺς ὀφθαλμούς. Πῶς! δὲν ὑποψιάζεσαι λοιπὸν τίποτε;

— Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάττῃ ἀπὸ τὰς ὑποψίας! ἡ ὑποψία εἶναι ἐπινόημα τοῦ διαβόλου. Πῶς ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ ὑποψιασθῶ κακὸν δι' ἄνθρώπους ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶδα ἐξ ἐναντίας καλόν; Καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ πλήρωμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ὅλοι εἶναι καλοποῖται καὶ γενναῖοι ὡς πρίγκηποι. Ἐκτὸς τούτου ποτὲ δὲν λησμονοῦν νὰ πληρώσουν τοὺς λογαριασμούς των πρὶν νὰ φύγουν ὥστε ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τοὺς ὑποθέσω παρὰ τιμίους ἀνθρώπους.

— Καὶ ἐγὼ φιλονεικῶ μὲ ὅποιον θέλει ὅτι εἶναι πειραταί.

Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἰωρᾶμ ἐξόψε λάθρα βλέμμα δυσπιστίας καὶ φόβου ἐπὶ τὸν Οὐλδερ.

— Πειραταί! ἐπανέλαθεν ὁ οἰνοπώλης· πολλὰ δυνατὴν λέξιν εἶπε; αὐτοῦ, κύρ Ροβέρτε. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν εἰπῇς χωρὶς νὰ ἔχῃς λόγους πολλὰ ἰσχυροῦς. Ἰποθέτω ὅμως ὅτι ἡξεύρεις τί λέγεις καὶ ἐνώπιόν τίνος ὁμιλεῖς.

— Ἄ! ἐνωεῖται! Ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ ἡ γνώμην σου περὶ τοῦ σωματεμπόρου εἶναι λοξὴ καὶ ἀμφίβολος, λάβε τὴν καλωσύνην...

— Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὰς προσταγὰς σας, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωρᾶμ, υπερηρηθείς ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἤλλαξε ῥοὴν.

— Ὑπάγε λοιπὸν κάτω νὰ ἐρωτήτῃς τοὺς κρασοπατέρας σου ἂν ὁ λαίμῳ των ἐξηράθῃ, προσέθετο ἐξουσιαστικῶς ὁ ἀπόμαχος.

Ὁ Ἰωρᾶμ ἔσπευσε προθύμως νὰ ἐξέλθῃ κλεισθείσης δὲ τῆς θύρας πάλιν ὁ γέρον Ροβέρτος ἐστράφη πρὸς τὸν νέον του σύντροφον.

— Καὶ σεῖς ὁ ἴδιος φαίνεσθε ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν δύσπιστον αὐτὸν οἰνοπώλην συγχισμένους διὰ τὰ ὅσα ἠκούσατε.

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ· διότι αἱ ὑπόνοιαι σου εἶναι τῇ ἀληθείᾳ πολλὰ παράτολμοι, καὶ πρὶν τολμήσῃς νὰ τὰς φανερώσῃς ἔπρεπε νὰ εὕρῃς τοὐλάχιστον ὀλίγους ἰσχυροὺς λόγους διὰ νὰ τὰς ὑποστηρίξῃς. Ποῖος πειρατὴς ἀνεφάνη ἐσχάτως, εἰς αὐτὰς τὰς θαλάσσας;

— Ὁ ἔρυθρός, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος ταπεινώσας τὴν φωνὴν καὶ ῥίψας περὶ αὐτὸν βλέμμα λαθραῖον ὥσπερ τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄνομα καὶ προφερόμενον μόνον ἀπ' ἡτῆς ἐκτάκτους προφυλάξεις.

— Ἄλλ' αὐτὸς, λέγουν, εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὰς Καραΐδας νήσους.

— Αὐτὸς, νέε μου φίλε, εἶναι ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ οὐδαμοῦ εὐρισκόμενος, ὡς λέγει ἡ παροιμία. Ὁ βασιλεὺς θὰ ἀνταμείψῃ πλουσιοπάροχα τὸν ὅστις παραδώσει εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν κακοῦργον αὐτόν.

— Ἄλλο τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ κάμῃ τίποτε καὶ ἄλλο νὰ τὸ κάμῃ πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Οὐλδερ.

— Ἰσως, εἶπεν ὁ Ἀπόμαχος. Ἐγὼ εἶμαι γέρον

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλλ. 64.)

πλέον, καταλληλότερος νὰ δειξῶ τὸν δρόμον παρὰ νὰ τρέξω ὁ ἴδιος. Σεῖς ὅμως εἴθε ὡς νέον πλοῖον πρωτοτάξιδον μὲ καλὰ πανία, μὲ καλὰ σχοινία. Δὲν αἰσθάνεσαι ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃς τὴν τύχην σου πωλὼν εἰς τὸν βασιλεῖα τὸν πειρατὴν αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του; Αὐτὸς ὅπως καὶ ἀνυπάγῃ τὸ πρᾶγμα τὴν κρεμάλαν δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ; τί σημαίνει λοιπὸν ἂν τὸν στείλῃς σήμερον κατὰ διαβόλου, ἢ ἂν μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας ὑπάγῃ ὁ ἴδιος;

Ὁ Οὐίλδερ διεπαράχθη εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἐφάνη δὲ ἀποδοκιμάζων τὴν πρότασιν. Μολοντοῦτο αἰσθανόμενος ὅτι ἦτον ἀνάγκη νὰ ἀποκριθῇ.

— Ποίους λόγους, εἶπεν, ἔχεις διὰ νὰ πιστεύσῃς ὅτι αἱ ὑπόνοιαι σου ἔχουσιν ὑπόστασιν; Ἐὰν δὲ καὶ τοῦτο ὑπάρχῃ καὶ αἱ ιδέαι σου εἶναι βάσιμοι, ποῖον μέσον ἔχῃς νὰ τὰς πραγματοποιήσῃς ἐνῶ οὐδὲ λέμβος καὶ οὐθὲ βασιλικὸν στόλου φαίνεται εἰς τὰς θαλάσσας αὐτάς;

— Ἐγὼ δὲν παίρνω ὄρκον ὅτι ὅσα εἶπα εἶναι καὶ βεβαιότατα. Ὑποψιάζομαι μόνον καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ῥώτα μου εἶναι λανθασμένη καὶ τρέχω εἰς τὰ χυμένα, εὐκολον εἶναι νὰ τὰ γυρίσωμεν ἄμα ἰδῶμεν τὸ παραμικρὸν ἐναντίον σημεῖον, διότι πλέομεν εἰς ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἐγὼ ἀπὸ τῶρα δένω τὰ πανία μου τραβέρο καὶ περιμένω τὴν ἡμέραν. Ὅσον δὲ διὰ τὰ μέσα τῆς πραγματοποιήσεως, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐγὼ τὸ βλέπω ὅτι δὲν εἶναι πρόχειρα.

— Ἐλα, ἔλκ δὰ γέρο-ῤοβέρτε, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλδερ ψυχρῶς· ἡ πυξὶς ὅταν παλαιώσῃ δὲν δείχνει πλέον τόσον καλὰ· ὅλαι σου αἱ ὑποψίαι εἶναι ὄνειρα τῆς γεροντικῆς σου κεφαλῆς, τίποτε ἄλλο. Καὶ καλύτερον εἶναι νὰ τὰ λησμονήσῃς παρὰ νὰ ὀμιλῇς περὶ αὐτῶν. Ἐγὼ ἀπεναντίας πηγαίνω νὰ πιστεύσω ὅτι ἐπίτηδες ἀνάπτεϊς ψευδεῖς πυρὰς διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇς ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας ἀνέλαβες καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἔλαβες προκαταβολήν.

Ἐνῶ ὁ Οὐίλδερ ὠμίλει, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ γέροντος τοιοῦτον εὐαρεσκείας ἦθος ὑπεφαίνετο, ὥστε οὐδαμῶς ἤθελε διαφύγει τὸν νέον ναύτην, ὅσον καὶ ἂν ἦτο τεταραγμένος, ἐὰν οὗτος ἐγερθεῖς ἀπὸ τινων στιγμῶν δὲν διέτρεχε τὸ στενὸν δωμάτιον ὅπως κάλλιον ὑποκρύψῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ταραχήν.

— ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ ῤοβέρτος πειρώμενος ν' ἀποκρύψῃ τὴν ζῶηράν εὐχαρίστησίν του ὑπὸ τὸ σύνθετος αὐτῷ προσωπεῖον τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς μικροπονηρίας· εἶμαι γέρον καὶ ὀνειρεύομαι ἔξυπνος, καὶ ἐνῶ εἶμαι ἀραγμένος μακρὺς πλατύς εἰς τὴν ξηράν, ἐγὼ νομίζω ἐνίοτε ὅτι κολυμβῶ εἰς τὴν θάλασσαν ὡσάν γλάρος. Ἐπέρασαν πλέον ἐκεῖνοι οἱ χρυσοὶ καιροί. Τώρα ἄς ἰδῶμεν τὰς διαταγὰς τῆς τιμιότητός σε.

Ὁ Οὐίλδερ ἐπανέλαβε τὴν θέσιν του καὶ ἡτοιμάσθη νὰ δώσῃ εἰς τὸν πράκτορά του τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας πρὸς διάψευσιν τῶν ὅσα εἶχεν εἰπεῖ ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Καρολίνης. Ὁ γέρον ἠκροάσθη προσεκτικῶς, ὑπεσχέθη δὲ, ὅχι μόνον τὰ ὑπερασπισθῇ τὰς ιδέας τοῦ ἐντολέως του, ἀλλὰ καὶ ὄρκον νὰ πάρῃ, ἂν γίνῃ χρεῖα, ὑπὲρ αὐτῶν. (Ἀκολουθεῖ.)

Μόλις αἱ χαρμόσυνοι αὗται ἀρμονίαι ἔπαυσαν καὶ πάραυτα ἤρχοντο αἱ ξέναι θεωρίαι διὰ ν' ἀγωνισθῶσιν. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο ἐκεῖναι τῶν νήσων τῆς Ῥηνεῖας καὶ τῆς Μυκόνου αἰτίνες ὁμοιάζον τὰς ὥρας καὶ τοὺς καιροὺς παρὰ τὰς θύρας τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἡλίου. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο ἐκεῖναι τῆς Κέας καὶ τῆς Ἀνδρου ὁμοίαι τῶν Χαρίτων καὶ τῶν ἐρώτων· ἐκεῖ ἐφαίνοντο αἱ τῶν Φθιωτῶν ὁμοιάζουσαι τὰς Νηρηίδας· ἐκεῖ διεκρίνοντο ἄλλαι τῶν Ἀθηνῶν θεωρίαι λάμπουσαι ὡς αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως, ὅταν ἀκολουθῶσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων τὸ ὄχημα τῆς βασιλείας τῶν θαλασσῶν· αὗται συνεκροτοῦντο ἀπὸ πολλοὺς πολίτας οἵτινες ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν τῶν θεωρῶν, ἀπὸ δύο χοροὺς νέων καὶ νεανίδων διὰ νὰ ψάλλωσι τοὺς ὕμνους καὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὰς θείας ἐκείνας Ἀθηναϊκὰς ὀρχήσεις ὑπὸ ἀρχηγοὺς ἔχοντας ἐπιστάσιν νὰ συλλέγωσι τοὺς φόρους καὶ νὰ φροντίζωσι διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν θεωριῶν καὶ ὑπὸ δέκα κληρωτοὺς ἱεροποιοὺς αἰτίνες ἐμελλον νὰ προστατεύωσιν εἰς τὰς θυσίας. Ἐκεῖ παρουσιαζόντο Σπαρτιατῶν θεωρίαι ἄγριαι καὶ ἀτίθασοι ὡς γαυριῶνες ἵπποι, θέλοντες ν' ἀποδείξωσιν εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ ῥώμην εἰς ὅλας τοῦ σώματος τὰς γυμνάσεις. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο νέαι καὶ νέαι τῆς Σικελίας καὶ ἄλλων ἐσπερίων λαῶν, ὡς Ναϊάδες αἰτίνες ἐζήτουν τὸ ἐπαθλὸν τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς Μουσικῆς ἱκανότητος.

Ἀφοῦ οὕτως διεκπεραίωσεν ἑκάστη τῶν θεωριῶν τὰς ἱεροπραξίας, τὰς τελετὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἐκαλοῦντο ὅλαι ὁμοῦ ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῆς Δήλου εἰς τὰς τραπέζας αἰτίνες ἦσαν πλουσιώταται καὶ ἐσφωρμέναι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ἰνωποῦ, ὑπὸ τὰ ἀναρίθμητα δένδρα τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζον τὰς χαρμεινὰς σκιὰδας· ὅλαι τότε αἱ ψυχαὶ ἀκορέστως προσηλωμέναι εἰς τὴν ἡδονὴν ἐπροσπάθουν νὰ διαδηλώσωσι διὰ μυρίων διαφόρων ἐκράσεων τὴν αἰσθησὶν ἥτις τὰς ἀπνκαθίστα εὐτυχεῖς. Χαρὰ καθαρὰ παραχοποιὸς ἐξ ἡδονῆς καὶ γενικὴ ἐβασίλευεν ὑπὸ τὰ πετυκνωμένα ἐκείνα δάση καὶ ὅταν ὁ Νάξιος οἶνος ἤρχιζε ν' ἀφρίζῃ εἰς τὰ ποτήρια ὅλαι μεγαλοφώνως ἐπανηγύριζον τῶν νικητῶν τὰ ὀνόματα, ὅλαι ἐψάλλον διαφόρους παιᾶνας πρὸς δόξαν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πρὸς ἔπαινον ἑκάστη θεωρία τῆς πατρίδος αὐτῶν.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς πρώτης ἡμέρας διωρίζετο εἰς εἶδος ἄλλου θεάματος· φωναὶ ἀξέπαινοι ἡμῶντωντο διὰ τὸ θραβεῖον τῆς Μουσικῆς καὶ θραχίονες καθωπλισμένοι μὲ ἱμάντας διὰ τὸ τῆς πάλης. Ἡ πυγμὴ,